

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. A., nar. X**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
trvale bytem X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. dubna 2021 č. j. CPR-30699-6/ČJ-2020-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 7. 2020 č.j. KRPA-74406-20/ČJ-2020-000022 o správním vyhoštění žalobce podle

ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu 15 měsíců tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ byl nahrazena zněním: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování“. Ve zbylé části bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány, které důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale již nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak podle žalobce vedl k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalobce má dále za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami brojícími proti nepřiměřenosti rozhodnutí nalézacího správního orgánu z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný přitom dostatečně nepřihlédl k délce pobytu (byť nelegálního) žalobce na území České republiky, jeho integraci do majoritní společnosti a nevypořádal se s otázkou, zda má žalobce v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Správními orgánům přitom žalobce vytkl, že zlehčovaly jeho integraci do společnosti na území České republiky. Upozornil také, že správní orgány při zjištění, že by rozhodnutí bylo pro žalobce nepřiměřené, mají povinnost rozhodnutí o správní vyhoštění nevydat a nemají zde možnost správního uvážení. Ve svém případě tak žalobce považuje za jednoznačně zřejmé, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů ze strany žalobce. Odkázal přitom i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 sp.zn. 3 Azs 240/2014, které lze jednoznačně aplikovat na jeho případ.
4. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, když protiprávní jednání žalobce je doloženo spisovým materiálem a řádně odůvodněno a žalovaný neshledal žádné pochybení ani v posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

6. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce se dne 3. 3. 2020 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně, aby vyřešil svůj neoprávněný pobyt na území České republiky. Z cestovního pasu žalobce bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl tedy žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Z cestovního pasu žalobce vydaného Republikou Uzbekistán č. AB8294780 vyplývá, že přicestoval do schengenského prostoru dne 21. 3. 2018 na základě Maďarskou republikou vydaného schengenského víza s platností od 15. 3. 2018 do 6. 4. 2019 na dobu 8 dnů s jedním vstupem. Z údajů evidence cizineckého informačního systému vyplývá, že dne 6. 12. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí příslušného krajského soudu ve věci mezinárodní ochrany.
10. Dne 3. 3. 2020 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Z protokolu o výslechu žalobce v právním postavení účastníka správního řízení sepsaného za účasti tlumočnicka jazyka ruského se podává, že žalobce využil zvláště u každé otázky připravené správním orgánem prvního stupně svého práva nevypovídat a požádal o ponechání otázek v protokolu pro potřeby pozdějšího vyjádření. Ve správním spise není obsažena žádná listina obsahující jakékoli pozdější vyjádření žalobce na dotazy nalézacího správního orgánu.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 6. 2020 ev. č. ZS 51301 vyplývá závěr, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Z materiálu Ministerstva vnitra ze dne 22. května 2020 označeného jako Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ani z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. května 2020 č.j. 109412-6/2020-LPTP nevyplývá pro žalobce žádná hrozba či nebezpečí v zemi původu v případě jeho návratu.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí nalézacího správního orgánu změnil tak, jak je popsáno v bodě 1.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 6. 1. 2020, kdy uplynulo 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 54 odst. 2 zákona o azylu. Ke dni svého zajištění Policií ČR tak pobýval na vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem 58 dnů.
16. Soud nesdílí názor žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud jde o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Má přitom za to, že v tomto směru je v zájmu žalobce se správními orgány spolupracovat a tyto skutečnosti jim pomoci zjistit, což ke své škodě neučinil. Za této situace je totiž přinejmenším obtížné zjišťovat případné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jak obecně žalobce ve své žalobě uvádí, aniž by současně nějakou takovou konkrétní okolnost svědčící v jeho prospěch sám označil.
17. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči žalobci nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Vzhledem k tomu, že žalobce využil svého práva a nevypovídal, nebylo možné zjistit žádnou okolnost, která by svědčila o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.. Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem zvoleného postoje ke svému výsledku důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.
18. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít

nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, pročez jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.

19. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

VII. Závěr a náklady řízení

20. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 1. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce